

1. H l a v a m e z i k o l e n y

Kdosi povídá:

„Kam se ten svět řítí?“

„Chceš to opravdu vědět?“ ptá se druhý.

„Vlastně ani ne.“

Chlap do sebe hodí panáka.

Tahle technika pití je prý nejlepší. Teda to jsem někde slyšel. Alkohol se vstřebává nejmíň sliznicí v puse. Když po ní jenom sklouzne, procedí se do krve až ze žaludku a nenadělá už takovou paseku. Ale víš pak vůbec, co piješ?

Tidva sedí u baru a čumí na barmanku s tričkem na půl žerdi. Její bílé rameno svítí do setmělého baru jako maják.

Taky na ni koukám. A nudím se.

Protože čekám. Saly nikde. A přitom ví, že čekávám strašně nerad.

I na ni.

Ví taky, že lupeny na tuhle hru jsem koupil kvůli ní.

„Chceš čouda?“ ptá se jakási střapatá vedle mě.

Vlastně se ke mně docela tulí. Já na stoličce, ona u mých kolen.

Vezmu ji mezi ta kolena. Jen tak. Ani nevím proč.

Nemůže se hnout.

„Chceš čouda?“ opakuje.

Zavrtím hlavou.

„Co je s tebou?“

„Co by bylo?“

„Už podruhý nic nechceš.“

„Nemám náladu,“ řeknu otráveně.

A pořád ji držím mezi kolena. Mám pod sebou její střapatou hlavu. Je dvojbarevná. Jedna půlka s blondatými vlasy, druhá s černými. Tak tohle jsem ještě neviděl. Ta holka musí být cvok.

Zkoumám v jejich vlasech tu hranici mezi dvěma světy. Je to sotva znatelná pěšinka uprostřed hlavy. Od ní vlevo se to černá. Vpravo, jako by zářilo slunce. Noc a den. Peklo, ráj. Symbolická hlava, napadne mě. Taková pitomost!

Saly nikde. Už tu měla být! Nejméně půl hodinky.

Ta pode mnou mi ukáže jointa.

„Tohle ti náladu spraví.“

„Už v tom nejedu,“ odbudu ji.

Ale svírám nohy stejně silně.

„Kecáš!“

„Třeba jo,“ ušklíbnu se. „Baví mě to.“

Zjeví se holka s kopcem červených vlasů. V ruce má zvonek na dřevěném držadle.

Leze na bar.

Kolísá.

Málem padá do klubka čekajících pod barem.

Konečně ji kdosi podepře nohy nad kotníky a ona se narovná.

Má džíny až na bocích, a jak zvedá ruku, aby zazvonila, vysouká se jí tričko a odhalí bílé břicho s piercingem v pupíku.

„Haló, haló,“ volá a zvoní jako pominutá.

Jestli nepřestane zvonit, málokdo uslyší, co říká.

Přestane.

„Představení začne za deset minut,“ skřehotá. „Budeme otvírat dveře do sálu. Dávejte pozor, hned za dveřma je schod.“

„Co je tam ještě?“ zeptá se nahlas kdosi pod ní.

Ozve se smích.

„Není tam hajzlík,“ dodá ta nahoře, a ještě jednou zazvoní. „Kdo ho potřebuje, zajděte si to odbýt tady, ať nemáte problémy.“

Další uchechtnutí.

Dva, které jsem předtím pozoroval, se odtrhnou od baru a štrádají si to směrem, který ukázala. Jeden za druhým.

Červenovlasá slézá z baru. Znovu zakolísá. Jakýsi borec, snad dvoumetrový, ji zachytí. Nadnáší ji a váhavě spouští na podlahu. Tak nějak se snáší k zemi rozkolísaný list.

„Má blbý boty,“ ozve se mezi mými koleny.

Chci se té zvonkařce kouknout na boty, ale už je nevidím. Už nevidím ani ji. Ztratila se v tom moři hlav. Všechny se teď pohybují ke dveřím sálu.

Saly nikde. Je mi jasné, že ji dnes neobejmu. A přitom by mi to přišlo tak vhod.

Holka mezi mými koleny se zavrtí. Přitom se mě dotkne. Jen tak, jako náhodou. Zrovna na těch nejlepších místech. Jo, některé holky jsou tím posedlé.

Mrknu na ni pozorněji.

Vidím jen ty rozskočené dvojbarevné vlasy a docela tenký bílý krk. Její obličej se boří do mého klína. Vypadá to, že ji přitahuje. Anebo si myslí, že chci, aby se o něj zajímala. Když jsem ji tak sevřel mezi kolena...

„Tak jdem,“ houknu a pohnu se.

Povolím sevření kolen, chci se sesmeknout ze stoličky a namířit si to sálu. A najednou mě napadne...

„Pojď tudy,“ řekne, chytne mě za ruku a táhne ven.

„Co blbneš?“ stačím se jí ještě zeptat.

Ale nechávám se odvést na studený dvorek a za roh do stínu, mezi hromadusuti k jakýmsi kládám a k pootevřeným vratům garáže, ve které je jen nějaké harampádí. A jen o trochu menší kosa.

Zatlačí mě do kouta, opře o stěnu a už si přede mne kleká.

„Počkej, neurvi mi zip!“

Sám si ho rozepnu.

Hrábne po mně zkušenou rukou.

Cítím, jak jí pomalu narůstám dlani.

„Pěknej,“ šeptá, „poslušnej chlapík!“

Kouří mě brutálně. Takové tempo dlouho nevydržím.

„Počkej,“ brzdím ji. „Klekni si a otoč se.“

Hned na mě vystrkuje zadek.

Na této cestě nebloudím.

Jde nám to spolu skvěle.

„Seš dobrej,“ vdychá.

„Ty taky,“ oplatím jí to.

Na bednu v rohu garáže vyskočí kočka.

Najednou to už není ono.

Rychle to skončím. Když se dotýkám jejího mistrovského zadku papírovým kapesníkem, celé mé snažení otrávenězhodnotí.

„Odflákl jsi to!“

2. Hotel MAMÁ

Jaký je tohle příběh?

Mizerný.

Jako bych pořádný příběh neuměl vymyslet. Jako by jich kolem mě bylo málo!

Divná doba. Měl bych ji reflektovat. Ale co nového a zajímavého o ní napsat?

Mám psát o tom, co v ní neprožívám?

„Ty se nudíš!“ odhalí mě Míša.

Její sedmnáct, studuje gympl, a štvě ji, že je v rodině nejmladší. Taková mladší sestra. Každou otázkou jen provokuje.

„Jak se přitom cejtíš?“

„Náramně,“ odseknou.

„O.K.“ souhlasí. „Než bys dostudoval, raději se nasíráš tím, že nevíš, co bys dělal!“

Dovede být maximálně hnusná. Fakt.

„Já jsem v pohodě,“ řeknu s předstíraným klidem, abych tu trapárnu ukončil.

To se mi ovšem nemůže podařit.

„Všichni jsme v pohodě,“ vysměje se mi. „Slovo pohoda je strašný klišé, šlencej kretenismus, na kterej si hrajeme a jen ho mechanicky opakujeme: Pohoda, pohoda, pohodička!“

„Nechtěj, abych o tom začal přemejšlet.“

„To u tebe nehrozí.“

Cukají mi z ní nervy. Už dlouho. Ví, že pořád cosi píšou, a tak do měryje.

„O čem je ta tvoje knížka?“

„Zatím není. A nejspíš nikdy nebude.“

„Čekám sukces,“ uchechtne se. „Abych si byla konečně jistá, že mám geniálního bráchu.“

- . . . . . -

Hotel MAMÁ funguje. V kuchyni mám komínek pečlivě složených triček.

Máma na mě volá od žehlicího prkna.

„Měl by ses naučit aspoň žehlit! Peťan chodil na brigády k Mac Donalds. Naučili ho tam žehlit košile!“

Bratr Peťan byl odjakživa známý snaživce. Dnešní třicátník, manažer, majitel panelového bytu, otec roční dcery Majdy a manžel Louisy, která o ni pečuje podle internetu, takže ji v bazénu potápí pod hladinu a díví se, kde se v tom děcku bere odpor k vodě.

„Já bych u Donalda nevydržel“ ušklíbnu se.

„On tam taky dlouho nepobyl,“ zamyslí se máma s rozpálenou žehličkou na své halence.

„Propálíš to,“ upozorním ji.

„Už se stalo,“ řekne lhostejně, když žehličku nedůvěřivě zvedne. „Teď můžu tu halenku vyhodit.“

„Aspoň ji nebudeš muset víckrát prát,“ povzbudím ji.

Z mobilu u pasu se mi ozve signál.

Zpráva!

Mizím z kuchyně.

- . . . . -

Máma je redaktorkou poezie v zavedeném nakladatelství. To ona začala v naší rodině s básněmi. Napřed je psala, pak už jen redigovala. Dnes shání prachy, aby je mohla vydat.

Za trochu peněz šla by světa kraj,
šla s hlavou sklopenou a navíc bosa,
sněhem se brodila, v srdci věčný máj,
vichřicí šla, však slyšela by kosa...

„Na toho Březinu už budu mít dvacet tisíc!“

„A kolik potřebuješ?“

„Tak třikrát tolik.“

„Tolik peněz na Jebavýho,“ zasměje se Míša. „Počátky by ti měly něco dát. Je to jejich rodák!“

Máma na ni nespokojeně pohlédne.

„Nezlehčuj Březinu. To je titán. Víš, co o něm řekl Karásek ze Lvovic?“

„Jistě nějaký úžasný moudro,“ podotknu chápavě.

Máma mě zkosí pohledem a zarecituje.

„Byl mocným ve slovu, jako neomezený vládce. Jakmile slovo vyřkl, hned se tisklo ve všech jazycích.“

„Takže má odtištěno,“ konstatuju.